

# נחול

נעמה לנסקי



נהמיני להפליא. "שלוש"

## תקשורת עוינת

"שלוש", יצירתו החדשה, המהפנטת והלא קומוניקטיבית של אוהד נהרון, היא ביטוי לעולם פנימי סוער ומוזר של אדם מבריק. לא מומלץ למתחילים

שלום לכם, שוחרי המחול, ותודה על העניינותכם במתרחש באמנות המופלאה הזו. נכון שכיף לנו, לאוהדי בי חוויית התנועה? התחום הזה שוקק חיים, נפח הפעילות של הלהקות בארץ מרשים, ולפחות בתל אביב, בעיקר בזכות מרכז סוזן דלל, ניתן לראות הופעת מחול כמעט בכל יום. המחיר, לרוב, זול יותר מאופרה או מתיאטרון, משהו כמו שני כרטיסים וחצי לקולנוע, ובכל מקרה קניית כרטיס משמעה תמיכה במחול הישראלי, וזה הרי מה שחשוב באמת.

בטח גם אתם התרגשתם מכך שלהקת בת שבע מעלה בימים אלה את "שלוש", מופעה החדש מאת אוהד נהרין. קצת הופתענו, שלא לומר דאגנו, כשנדהרין הצהיר בשנה שעברה שהוא מפסיק להיות המנהל האמנותי של הלהקה, לא? אבל נהרין ובת שבע הם היי-נו הך, והנה הוא חוזר למקומו הטבעי והעלה במהירות יצירה שאפילו שמה ברור – "שלוש", על שום שלושת הפרקים המרכזיים אותה (הרבה יותר ברור מ"ממרתות", לא?). ואפילו קיבלנו בונוס: שרון אייל, שהחליפה את נהרין לשנה בתפקיד הניהול האמנותי וכיום משמשת כוריאוגרפית הבית של בת שבע, רוקדת בשניים משלושת פרקי היצירה. אייל היא תופעה מבוררת. בת 33, אמא לילד ועדיין מופיעה על הבמה לצד ילדות בנות 20 ומשהו ומכניסה אותן לכיס הקטן (וזה לא פשוט, הרקדניות של בת שבע מעולות). בגילה הרבה רקדנים מתחילים להחזיר ציור, אבל אייל, כך נראה, רק השתבחה עם השנים, והביצוע שלה נקי ומהוקצע. אף פעם לא כמעט, תמיד בדיוק. כיאה לרקדנית שאת מיטב שנותיה כנערה בילתה בנעלי אצבע בסטודיו הירושלמי של אלכסנדר ליפשיץ ו"ל, סולן להקת הקירוב בלט והמורה המיתולוגי לבלט קלאסי, אייל מצחצחת את תנועותיה ומגמישה את פרקיה. היא גם סופגת זה למעלה מעשור לתוך נימי גופה ונפשה את השפה הנהריןית, ולכן אין כמוה כדי להעביר את העולם התנועתי שלו.

אנחנו, אנשי המחול, יודעים להעריך את השפה המטורפת הזו. יודעים את נהרין כלא פחות מגאון בתחומו. למה? כי הוא לוקח את הגוף האנושי ושובר כל מגבלה שלו. כי אין אצלו חיזיוניים וציטוטים מאחרים, הכל נהריןי מזוקק. כי כמעט אף תנועה אינה צפויה. לא סתם קונות להקות מכל העולם את יצירותיו בכסף יפה מאד.



מול "שלוש" הצופה יושב מהופנט, מופתע מהפתרונות התנועתיים שנהרין מציע ומהנאמנות הטוטאלית של רקדניו ללקסיקון שלו. צריך לראות את היצירה כמה פעמים בווידיאו, להעביר קדימה ואחורה, כדי לקלוט כל הבחלה תנועתית, כדי לרדת לעומקם של הדילוגים בין הרקדנים, שיש בהם כל כך הרבה מורכבות ופלוניטרים שבאים לבסוף על מקומם בשלום.

אבל אם אתם שואפים להרחיב את מעגל אוהבי המחול, אל תעזו לצרף אליכם לצפייה במופע זה אדם שלא ראה מחול מימיו. אפילו לא אדם שראה מעט מחול ומביע נכונות להיחשף לעוד. כי "שלוש", בלשון המעטה, אינה יצירה קומניקטיבית. זה לא "סכונאט" בייבי, ובטח שלא "אנפאזה" הבלוקבסטרי, שבה צפה כמעט כל תלמידי תיכון ישראלי בשנות התשעים. הרבר בא לירי בניטוי החל בתלבושות, שהן לא יותר ממכנסים וחולצה פושטים משוק הכרמל (שלא מתמיימים לגופם של חלק מהרקדנים), וכלה בבמה העירומוה. ואם בעירום עסקינן, אז איבר מינה הגלוי של אייל, ועוד שלושה רקדנים גברים שקיפלו את זכרותם בין ירכיהם (מה שמשווה לה מראה של איבר מין נשי), עשויים לגרום לדתיעה גדולה. גם התפתלויות מעוותות על הרצפה ושחרור נהמות בהמיות ממעמקי בטנה של רקדנית עדינה למראה הם לא קלים למי שאינו נמנה עם הקהל השבוי של נהרין.

ב"שלוש" מנקה נהרין את היצירה מכל תוספת אטרקטיבית שיכלה להקל על הצפייה בה. המוסיקה היא לא נקמת הטרקטור, ובתאורה אין שום משחק שיוצר עניין נוסף. בין קטע לקטע הוא מעמיד את הרקדן סטפן פרי עם מקלט טלוויזיה בידו, שממנו נשקפת דמותו של פרי המסביר, למשל, כי "בקטע הבא משתתפות 13 בנות שעושות הכל יחד. יש קטעים קצרים ויש קטע של ארבע דקות שמתרחש כולו על הרצפה". אמנם זה הרבה יותר ברור מהסברים שנתן נהרין ליצירה, כמו רצונו "לטשטש את הגבולות ולהתחבר ולהתשוקה, להגדומה, להפתחה, אל הכוח המתפרץ ואל הבשר הנע", אבל מדובר בהפוך על הפוך. "שלוש" היא ביטוי לעולם פנימי סוער ומורד של אדם מבריק. מי שזה לא מוצא חן בעיניו שילך לערב ריקודי עם. אוהביו של נהרין, לעורמת זאת, צפויים לעכל את "שלוש" באהבה גדולה ולבין קש עור.

"שלוש", מאת אוהד נהרין. בביצוע להקת בת שבע